

Το «σαφάρι» στον Αρκτικό Κύκλο

32 ημέρες η διάρκεια του οδοιπορικού τους (21 Ιουνίου-22 Ιουλίου), οι 25 από αυτές με συνεχές περπάτημα, έως και 12 ώρες ημερησίως

Λόγω καιρού καλύφθηκαν τελικά 320 χιλιόμετρα, με αφετηρία το Asbyrgi και τελικό προορισμό το Nydalur, αντί για τα προγραμματισμένα 452 χιλιόμετρα της διαδρομής μέχρι τη μικρή πόλη Vik, στη νότια ακτή της Ισλανδίας. Η διάρκεια της πεζοπορίας επισπεύσθηκε έτσι κατά 7 ημέρες

5.000 ευρώ το συνολικό κόστος της αποστολής και άτομο, καλύφθηκε εξ ολοκλήρου από χορηγούς

6 τα μέλη της διεθνούς αποστολής: ένας Έλληνας (ο 37χρονος Νίκος Τόδουλος, με την υποστήριξη του Πεζοπορικού Ομίλου Αθηνών), δύο Βέλγοι και τρεις Καναδοί

«Περπάτησα την έρημο των πάγων»

Ενας Έλληνας διέσχισε πεζός τα υψίπεδα της Ισλανδίας

«Εκεί στη μέση του Βόρειου Ατλαντικού, στην Ισλανδία, μπορέσαμε να θαυμάσουμε μερικά από τα μεγαλοπρεπέστερα φυσικά τοπία, όπως φιόρδ, παγετώνες, αλπικές λίμνες, ενεργά ηφαιστεια, θερμοπηδάκες, ηφαιστειακές υποαρκτικές ερήμους κι άλλες αχανείς άγονες εκτάσεις. Εστω και με ατέλειωτο καθημερινό περπάτημα, η διάσχιση αυτή ήταν εμπειρία ζωής για εμένα!».

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Πέτρος Στεφανής
pstefanis@dolnet.gr

Κυνηγεί τις προκλήσεις στη φύση περισσότερο από δεκαέξι χρόνια τώρα. Συνηθισμένος να βάζει σε κάθε εγχείρημά του τον πήχυ της δυσκολίας όλο και πιο ψηλά, ο 37χρονος Νίκος Τόδουλος θέλησε τη φορά αυτή να βρεθεί γύρω από τον 66ο Παράλληλο, στον Αρκτικό Κύκλο. Εβαλε έτσι μπρος για την περιγήσσή

ΤΟ ΤΟΠΙΟ

Μαύρες έρημοι, πεδιάδες λάβας, γεωθερμικά πεδία, καλντέρες, ορμητικά ποτάμια και κατακερματισμένοι παγετώνες...

του στον Αρκτικό Βορρά, με πρώτο σταθμό την πιο αραιοκατοικημένη χώρα της Ευρώπης, την Ισλανδία. Με τη διαφορά, ωστόσο, πως στο δρομολόγιό του στην ενδοχώρα της νήσου προτίμησε να μετακινηθεί με τα... πόδια! Από τις 21 Ιουνίου και για 25 ημέρες συνεχούς ποδαρόδρομου, από κοινού με άλλους δύο βέλγους και τρεις Καναδούς συνοδοιπόρους του κατάφεραν χωρίς καμιά άλλη υποστήριξη να καλύψουν το 70% της αρχικά προγραμματισμένης extreme διαδρομής

τους, πριν ο άγριος καιρός τους υποχρεώσει τελικά σε υποχώρηση.

«Καταφέραμε να καλύψουμε τελικά μόνο τα 320 χιλιόμετρα. Οχι, δηλαδή, και τα συνολικά 452 χλμ. που είχαμε σκοπό να διανύσουμε. Κι αυτό γιατί εγκλωβιστήκαμε από μια μεγάλη αρκτική θύελλα τόσο έντονη που κάποιες από τις σκηνές μας σκίστηκαν. Για τέσσερις ημέρες είχαμε τον ίδιο άσχημο καιρό, μέχρι που μας τέλειωσαν και τα τρόφιμα. Η μόνη λύση ήταν να ειδοποιήσουμε με δορυφορικό τηλέφωνο την ομάδα διάσωσης και να εγκαταλείψουμε...», λέει σήμερα στα «NEA».

Και ενδιάμεσα, στην απόσταση που πρόλαβαν να διασχίσουν, τα πράγματα κάθε άλλο παρά εύκολα εξελίχθηκαν. «Η μέγιστη δυσκολία μας ήταν ο συνεχώς άσχημος καιρός. Όλες αυτές οι διαδικασίες της κατασκίνωσης και τα απλά καθημερινά πράγματα γίνονταν ακόμα πιο ζόρικα με τη συνεχή βροχή και τον δυνατό αέρα. Είχαμε, επίσης, να διασχίσουμε κι ορμητικούς παγετωνικούς ποταμούς, που έφταναν μέχρι και τα τριακόσια μέτρα σε πλάτος. Εκεί μέσα το νερό ήταν πραγματικά πολύ κρύο! Πολλές φορές η στάθμη του έφτανε μέχρι και τους μηρούς, οπότε χρειαζόταν από εμάς ειδική τεχνική περάσματος, με κυκλική διάταξη της ομάδας μας. Υπήρχαν, τέλος,

και μέρες με μεγάλη υψομετρική διαφορά, μέχρι και 2.000 μέτρων, κατά τις αναβάσεις μας...», προσθέτει.

«Μοναδικό θέαμα...»

Για να βγάλει όλο αυτό το απαιτητικό ρεπερτόριο, ο Νίκος Τόδουλος χρειάστηκε και... στρατιωτική πειθαρχία. «Το εγερτήριο μας ήταν καθημερινά στις έξι το πρωί. Σύντομο πρωινό, ξεστύσιμο του αντίσκηπου, το σακίδια στον ώμο κι αναχώρηση στις επτά για περπάτημα μέχρι και δώδεκα ώρες ημερησίως. Σίγουρα το να βαδίζει κανείς καθημερινά από είκοσι έως και τριάντα χιλιόμετρα σε πολύ δύσκολο πεδίο, με 18-25 κιλά φορτίο στην πλάτη του, είναι ιδιαίτερα κουραστικό. Στο τέλος πια της ημέρας, μαγειρεύαμε όλοι μαζί το δείπνο μας, πριν μας πάρει ο ύπνος στις εννιά το βράδυ. Μονότονο πρόγραμμα, αλλά έτσι γίνεται πάντα σ' αυτού του είδους τις περιηγήσεις...».

Σήμερα έχει να θυμάται, κι έχει τους λόγους του, τις εικόνες σπάνιας ομορφιάς που υπερνικούν τελικά την πολυήμερη ταλαιπωρία του. «Αποδείχτηκε πως ένα τέτοιο ταξίδι αξίζει τον κόπο! Ειδικά για όσους σαν κι εμένα τους αρέσουν τα σκληρά, άγωνα κι ερημικά τοπία, όπως είναι αυτά τα Icelandic

■ Ο 37χρονος

Νίκος Τόδουλος διέσχισε 320 χιλιόμετρα στην ισλανδική «έρημο». Νιώθει, λέει, ότι έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με την Ισλανδία, καθώς ο κακός καιρός δεν του επέτρεψε να ολοκληρώσει την αποστολή του

Highlands. Τα συγκεκριμένα αποτελούν στην ουσία μια υποαρκτική έρημο, η οποία βρίσκεται πάνω στο βορειοατλαντικό σχίσμα, στην ένωση της αμερικανικής τεκτονικής πλάκας με την ευρωασιατική. Μαύρες έρημοι, πεδιάδες λάβας, γεωθερμικά πεδία, καλντέρες, ορμητικά ποτάμια και κατακερματισμένοι παγετώνες συνθέτουν ένα σεληνιακό τοπίο, σε συνδυασμό με τον παγωμένο αέρα, το κοτράστ χαμηλών θερμοκρασιών και καυτού ήλιου, σε συνθήκες απόλυτης απομόνωσης», λέει.

«Ο μεγαλύτερος σε όγκο νερού καταρράκτης στην Ευρώπη, ο Dettifoss, αλλά και η καλντέρια της Ajka, με τη λίμνη Οσγκιουβάν και τον κρατήρα Viti, που σημαίνει Κόλαση στα ισλανδικά, σε κάνουν πραγματικά να συνειδητοποιείς τη βιαιότητα της φύσης σ' ολόκληρο το μεγαλείο της! Ανάλογα ξεχωριστό θέαμα ήταν και η απέραντη μαύρη έρημος του Sdaráhraun! Προσωπικά, θεωρώ πως έχω αφήσει ανοιχτούς λογαριασμούς με την Ισλανδία. Σίγουρα θα επιστρέψω εκεί σε μερικά χρόνια για να επιχειρήσω ξανά να τη διάσχισή της».